

Або в ананасики

Оксана Луцевська

Ну все, навідпочивалися – та й додому!.. Жахнюче. Не хочу навіть згадувати.

Мама казала: Сянька, буде весело, дуже весело. Може, їй і було весело. Удома без мене. Але от мені... Плечі облізли – чухаюся. Шкіра зашкарубла, як у ящірки. Комарі обшпигали – чухаюся. Тіло в червоних прищах, як від вітрянки. Лишилося хіба зеленкою помазати. Це все називається "відпочила".

– Сянь, із тьоть Тонею, Ларою й Мартою тобі сподобається. Це ж який відпочинок! Це добре, що тьотя Тоня погодилася взяти тебе на море, – мама нашвидкуруч пакувала мені валізу. Шампуньки там і все інше. – Не кожен погодиться взяти ще одну, не свою, дитину із собою. Та й ще поспіхом. Це ж чотири дні. А буде як ціла відпустка. Ну справді, це так класно. Буде весело! – повторювала мама.

Воно то й класно. І може, і було б весело. Але є дещо не дуже класне. І не дуже веселе. Наприклад, якщо з Ларою я дружу, то Марта – ну вона вся така... Ходить, як павич, – хвіст розпушила. Волосся в неї таке довге, шикарне таке, біляве. І вся вона: не підходьте.

Лара – нормальна. Ми з нею часто собі сидимо на балконі й тарабанимо про все на світі. А буває, вона зачиниться й сидить подовгу сама. Каже, що їй не треба нікого. Тоді я не знаю, що робити мені. І тьоть Тоня ще була як вирядиться! Наче зірка: то костюм блискучий, то діадемка. Вона що, ведуча шоу? Та загалом усе, може, і було б класно, якби я отак не обламалася. Воно як буває: одне за одним...

Коли ми приїхали на море й заселилися в готель, я зрозуміла, що спатиму аж на ліжку скраю. Це подалі від них. Якось відлюдькувато. Але нічо. Є телефон, є навушники. Тато мені завантажив "Гаррі Поттера". Могло б і так бути.

Але потім ми зібралися на пляж. Тобто, вони зібралися, а я... як відкрила свою валізу, а там: шампунька, камінчик терти п'яти, футболка з принцесами з "Крижаного серця", майка у вишеньки, шльопанці, шорти й шорти, і трохи довші шорти, кофта (нащо мама її поклала?), труси купальні – раз, труси купальні – два, труси купальні – три... Та основне: де мій ліфчик?

Я не те щоб ліфчики ношу щодня. Але в мене є один ажурний під блузки, що просвічуються. І є в мене купальних аж два. І люблю я той, що в такі розмиті розводи, а найбільше люблю той, що в ананасики. Вони куплені так, щоб підходили під однотонні купальні труси.

Я рилася й рилася – перерила всю валізу – має ж бути той, що в розводи. Або той, що в ананасики.

А тут Лара:

– Сянь, ми ждемо тебе на вулиці, – сама стоїть, ліфчик на ній ультрамариновий. І шорти такого ж кольору. Марта вже із сумкою через плече. Зпід сарафана в неї виглядають яскраво-рожеві зав'язочки, аж очі рве, такі яскраві. І тьоть Тоня, видно,

уже ледве терпить – вони всі готові вскочити в море.

– Добре, – застигла на секунду, засунувши знову руки у валізу, – ван секонд, пліз. Уже-уже.

Вони вийшли. А я набрала швиденько маму.

– Сянь, сонце, ми все склали. Ти ж сама бачила. Ти ж контролювала.

– І ліфчики в розводи, і в анансики?

– Геть усе, не переживай, скажи, хай зачекають, і спокійно знайди свій улюблений.

– Ну так, – мугикнула я собі під ніс. – Добре, ма.

– Ми тако вийдемо за ворота й будемо тебе там ждати, – вбігла Марта. – Але ти швидше. Добре, Сянь?

– Що тут доброго, – знову буркнула собі під носа. – Так, я стараюся, – чемно відповіла Марті. Вона така завжди солоденька, у всіх своїх усмішках, що мене від неї нудить.

– Ма, – набрала я знову, – я не можу знайти.

– Жодного?

– Жодного нема! – скисла я.

– То може, хай тьоть Тоня тобі Лариного виділить? Це ж купальник. Та й ти можеш геть без ліфчика.

– Драстє!

– Ну а що такого! Тобі лише десять років!

– Що там у тебе? Головне, на голову не забудь.

– Ну, ма-а, а-а-а, – я знову почала ритися між шортів, шортів і трошки довших шортів. Знайшла ще хустинку. Що, я її на груди пов'яжу?

– Ай, Сянь, Марта й мама сердяться, – налетіла на мене Лара. – Ми вже майже були до пляжу дійшли. Та стали – ждемо. Ворушись, давай, давай, – вона накинула мою сумку собі на сумку і практично витягла мене з кімнати. А я, о жах, піддалася.

І ось ми вдвох так і бігли до пляжу. На ній – крутий ультрамариновий ліфчик. А в мене трясеться там, де груди, і я прикриваю все це руками, як добрий день. Лара ще пласка, як риба скат. А в мене ж і на пузі трясеться. Одне слово, жахнуче.

А на вході на нас чекали тьоть Тоня й Марта. Потім вони знайшли місце, розклали парасолью й розстелили покривало. Мені якось ні покривала, ні парасолі не вистачило.

– Лягай коло мене, – махала Лара. Та вигляд вона мала як ото тоді, коли їй ніхто не треба.

– Ні, я постою, не переживай, – тоді я закопала себе в пісок. Надягла окуляри, які, слава Богові, мама не забула покласти, і вдала із себе мертву. Так і пролежала цілий день. Лише ввечері скупнулася.

Увечері я перерила валізу знову. Але тьоть Тоня, Лара й Марта спішили на морозиво. У футболці мені було зручно й без ліфчика, то я вже так і пішла.

Уночі я не могла заснути. Мені у вухо постійно дзижчав комар, а тьоть Тоня ще й похропувала. У мене ні тато, ні мама не хропуть. То для мене це було щось нове.

Вранці наступного дня повторилася та сама історія. От тільки Лара вже вдягнула

свого улюбленого спортивного купальника. Із круглим вирізом на спині. Марта ж – світло-рожевого, геть як у балерини. І-і-і-і, ну справді! Туди ще пуанти!

А я шукала й шукала свої ліфчики або в розводи, або в ананасики. Мамі я не дзвонила. Вона ввечері додумалася сказанути: "Я просто відчуваю, Сянь, як тобі там весело!.." Це кому тут весело? Ага, весело.

І хоча другого дня мене таки поклали під парасолю й на покривало, мабуть, що тьоть Тоня доперла, але мені не лежалося. Чесалися комарині укуси. Та-а-а-к чесалися, що Марта з-під лоба дивилася на мене й ойкала.

Тоді я встала, прикрила груди долонями – і з розбігу вскочила в море. На весь день. Тьоть Марта навіть мамі дзвонила, щоб я вийшла негайно. Коли я вийшла, то все тіло на мені поморщилося. Я замоталася в рушник і, слава Богу, уже ніхто й не бачив, що я без ліфчика.

Увечері тьоть Тоня й Марта дивилися якесь кіно. А ми з Ларою поділилися навушниками, їй – лівий, мені – правий, і слухали "Гаррі Поттера". Уночі я спала без задніх ніг. Але на ранок – обожечки! – я чесалася вся, аж так обшпарили мене комарі. Навіть у повіку влупили.

– Ти точно добре відчуваєшся? – допитувалася тьоть Тоня, дивлячись, як я чухмарюся.

– Не хвилюйтеся, – я припиняла на хвилинку, – воно вже не чухається.

Та воно, о жах, чухалося. І я стерпіла б, але Марта дивилася на мене сердито, і я вилізла з-під парасолі й сіла на сонці. Груді затулила косинкою. Ну а що робити? Усі ж ідуть – і на мене дивляться.

– Сянь, – потім казала мама по телефону, – ніхто на тебе не дивився. – Це ж пляж. Там усі такі.

– Угу, угу, – я погоджувалася, щоб вона припинила. Вигадала мама: не дивляться. Усі бачили, що я без ліфчика.

День якось так і минув. Увечері ми ходили в кафешку, їли там, що хотіли. Але ця Марта! Вона просто не закривала рота. Якись серіальчики тьоть Тоні переказувала. Інтонія в неї протівна: а воно-о-о як його-о-о... Тягне й тягне. Мене це нервувало, що я аж хотіла діста ти навушники й дослухати "Гаррі Поттера". Та мене мама просила бути чемною з тьоть Тонею. Тому я слухала й чемно кивала, жуючи.

Уночі мені було так жарко й так пекли плечі, а ще так чесалися комарині укуси, що я думала: встану й негайно подзвоню мамі. Але якось витерпіла й навіть заснула.

Та наступного дня ще до обіду ми побігли дивитися на затонулу баржу, яка чомусь опинилася на березі. Я так бігла, що геть забула, що я була без ліфчика. А от на Марті був бежевий купальник із рюшиками. На Ларі – салативий у кораблики. Тьоть Тоня не бігла з нами. Щось я не згадаю, в чому була вона. Біля баржі зібралося багато людей. Усі фоткали й фоткалися. І тут чогось Марта пильно так глянула на мене. Зміряла очима просто зверху вниз.

– Ти знаєш, Сяню, ти вже справді велика. Чого б тобі не вдягати ліфчик, а не тільки плавки?

Мене аж перекривило. Невже це всі почули? Лара точно почула! Я не бачила її реакції. Але я вовком дивилася на Марту, готова впихнути її на затонулу баржу!

Я хотіла подзвонити мамі. Я хотіла сказати їй, щоб вона забрала мене. Щоб ніколи не відправляла мене з ними, особливо якщо буде Марта! Лара щось там пробелькотіла. І запропонувала фоткатися. Я відмовилася: що, без ліфчика?

Увесь день я пролежала на воді. Униз животом. Тьоть Тоня вже нічого мені не казала, лише позирала стурбовано. Мабуть, Лара їй переказала про Марту. А на вечір, жахи, трапилося те, чого я не чекала. Спина почервоніла й пекла несамовито. Мені боліло й аж кидало то в холод, то в жар. Тьоть Тоня подзвонила мамі. Я відмовилася говорити. Сказала, що я ок.

Потім тьоть Тоня, певно, за вказівкою мами, підійшла до валізи.

- Де ж тут бокові кишені? - крутилася вона. - Де та аптечка?

Лара присіла біля неї. Я вдала, що не дивлюся на них, але одне око тримала привідкрите. Коли Лара залізла в бокову кишеню й почала щось тягнути з неї, о божечки, мене аж піднесло з ліжка: то був ліфчик у розводи! А під ним був ліфчик в ананасики! А вже потім - аптечка.

- О! - тьотя Тоня здивувалася. - То ось твої ліфчики! Але головне, - додала вона, - що є мазь календули. Ми зараз помажемо твою спину. Лягай, Сяню.

Я безсило лягла на ліжку, засунувши свої ліфчики під подушку, а тьотя Тоня мастила мені спину. Вона поводитися співчутливо й чуйно. Примовляла: усе як рукою зніме, заживе відразу... А ще в неї були сумні очі, коли вона дивилася на мої ліфчики. Видно, що мама їй сказала. Марта взагалі пішла кудись того вечора. Тьоть Тоня на неї сердилася. А от Лара лишилася зі мною, і ми, ділячи одну подушку, дослухали "Гаррі Поттера".

Наступний ранок був останнім на морі. Я була така покусана, така спечена, така втомлена й так хотіла додому, що купатися не пішла. Марта вдягнула смугастий із блискітками купальник. Лара - знову ультрамариновий. Тьоть Тоня - суцільний, блискучий, як у зірки. А я вдягнула плавки й кофту, щоб сховати укуси й опіки. І просто сиділа під парасолею.

У сумці лежали мої ліфчики. І я думала, що коли наступного разу поїду на море, то лише з батьками. Не з тьоть Тонею й Мартою. Ну, Лара, як схоче, то хай їде з нами.

І ще думала, що коли наступного разу буду на морі, то вдягну спершу ліфчик у розводи. Або ні - краще в ананасики!